

השיטה

ימים מעטים לפני יום הבחירות נכנע אייק לזחן מפגנתו ונסע לעזור למקיארתני במדינתו. כשהופיעו הצמדים לא לחץ אייק את יד הפנטור, כמקובל. אולם הדבר דא הפריע לגוי: ברגע המכריע התכופף ונטל את ידי אייק בכוח.

אחד מתכסיפיו החביבים של מקיארתני הוא לנופף באוויר מסמך או תמונה שאינם מוכיחים כלום, כאן הוא מנופף את תמונתו של פקיד אמריקאי ממוצא ספרדי שהיה הגדיל את אוכלוסיית הלול שלו מ"50 10.000 ל-10.000 ואיבד את כולם כשהלה ברלקה הריאות.

הקומוניזם כבש את סין. בנים אמריקאים נהרגו בקוריאה. עם בעל נסיון רב יותר, כמו העם האנגלי, היה פותח בויכות על סיבת הכשלונות, מסיק לקח ומתאים את דרכו למסיבות. האופי האמריקאי נטה הרבה יותר לחפש את האשם בקשר זדוני של כמה מרגלים וסוכנים גאונים, הזוממים את זממם במסדרונות ממשלה אסלים, כמו בסרט הוליבודי.

האיש שהבטיח "ניו דיל", משטר חדש. משטרו של רוזבלט היה מבוסס על התערבות הממשלה בענייני המשק, בהקמת מפעלים ממשלתיים עצומים, כמו רשות עמק סנטי. פרי לבצע את מהפכתו, הביא לחא"שינגטון עדה גדולה של צעירים בעלי דעות מתקדמות, פרופסורים לכלכלה ובני עשירים, ששיחקו ברעיונות סוציאליסטיים.

סרט הוליבודי אינו שלם ללא גיבור הרודף אחרי הרשעים ועוזר לטוב לנצח ברגע האחרון. ג'ו מקיארתני אינו טיפוס של כוכב הוליבודי. איש לא היה אומר שהוא גבר יפה. יש לו אף גדול, שערות דלילות והו"פעה מרושלת. אולם בהעדר גיבור אחר, הפך הוא הגיבור.

באותה שעה ערך היטלר את מסעו הגדול לכיבוש אירופה, והקומוניזם נראה לרבים כגורם היחידי שהיה מסוגל לבלום את התקדמותו. הצעירים של רוזבלט מצאו הרבה מן החיוב בקומוניזם, אף כי רק קומץ קטן הפך קומוניסטי ממש. כולם היו נאמנים לעצמם.

אפילו בין מיליוני מעריציו, מעטים הם בורים שהוא איש הגון האומר תמיד אמת. מעריציו רואים אותו כלוחם גסירות וחסון. והם בטוחים שדרושה גסות רוח וחוסר פק"פוקים מצפוניים כדי לשרש את המזימה הקומוניסטית מאדמת המולדת.

כשהשתנו הזמנים, היטלר נעלם והקומוניזם ניזם הופיע על האופק האמריקאי כאויב נורא. נראו פתאום כל הדברים אחרת. רוב הצעירים של "המשטר החדש", שהוסיפו לשרת בושינגטון במסגרת "המשטר ההוגן" של טרומאן, הפכו עתה אנטי-קומוניסטים מובהקים. אך יתכן שפה ושם נשאר חבוי אדם ששמר אהדה לרעיונות מארכס.

או אייק או ג'ו

כשהציג הגנרל איינוואר את מועמדותו לנשיאות, היה נדמה שנסתם הגולל על ג'ו. אייק נעלה מעל לכל חשד, ויחד עם זה הוא אדם ליבראלי, קשור אישית עם רוב (החשך בעמוד 6)

רק אנשים היסטריים יכלו לראות בכך סכנה לחייו של העם החזק ביותר בעולם. אולם האופי האמריקאי לא היה מעורר מתון או שקול. הרוסים כבשו את מזרח אירופה,

גם כאן נהג בהתאם לאופי. הוא לא הסתכל כלל בקלפיו, שם עליהם סכומים ענקיים, עד שיריביו נבהלו והשאירו לו את הקופה.

פקק ער פני המים

איך הפך איש כזה לאמריקאי השני בחשיבותו בעולם? כיצד הפך שמו למילה חדשה בשפה האנגלית ובשפות רבות אחרות?

הסיבה היתה פשוטה: המקיארתנים לא הומצא על ידי ג'ו מקיארתני. הסנאטור הצעיר ממדינת ויסקונסין נתקל במקרה ב"זרם אדיר שהסעיר את ההכרה הלאומית. הוא היה די פיקח כדי לקפוץ פנימה, די זריז כדי לשחות עם הזרם. כפקק על פני המים, הוא בולט למרחקים.

פראנקו. הוא תופעה אמריקאית בכל מאת האחוזים. הוא נולד בכפר, אחד משבעת הילדים של איכר. הוא לא גמר את בית הספר העממי, עסק כנער במסחר תרנגולות, הגדיל את אוכלוסיית הלול שלו מ"50 ל-10.000 ואיבד את כולם כשהלה ברלקה הריאות.

בגיל 18 כבר היה מנהל של חנות מכולת. הפך את חנותו למרכז חברתי של האיזור. בהשפעת בעלת הבית חזר לבית-הספר, סיים תכנית לימודים של ארבע שנים בשנה אחת, עבר לאוניברסיטה, פירנס את עצמו כעורך בתחנת בוזון. בגיל 25 היה עורך-דין, אחרי שהצטיין באוניברסיטה כמנהיג הכתה וכ"מתאגרף.

מה גרם לזרם זה? הסיבה העיקרית נעו"צה בעצם אופיו של העם האמריקאי (ואה מסגרת בעמוד 5). האמריקאים פוחדים מן הקומוניזם, מסוכנים קומוניסטיים בממשלתם. הסיבה השנייה היא שבאמת היתה השפעה קומוניסטית מסוימת בושינגטון.

אחרי ארבע שנים בלבד, בהיותו בן 29, החליט להיות לשופט מחוזי. תפקיד שבעליו נבחרים בארצות-הברית בבחירות כלליות. במערכת הבחירות דיבר על "יריבי בן ה'89", אף שיריבו היה בן 73 בלבד. הוא נאם מעט, אך ביקר כל איכר באיזור. במיוחד התעניין בפרות חולות. הוא היה רושם לעצמו את הסימפטומים, שואל איכר שני לאיזו מחלה הם שייכים וכיצד לטפל בהם, כותב לבעל הפרה את העצה כעצתו שלו. שני האכרים גם יחד נהגו מכך שהאיש החשוב התחשב בהם במידה כה רבה. מובן שהוא נבחר.

לא היה בכך דבר בלתי-טבעי. היה זה רק אחד הצדדים של תהליך אמריקאי, שהתחיל עם המשבר הנורא של 1929. מיליוני מחוסרי עבודה, הרעב ההמוני, התמוטטות המעמד הבינוני שפשט את הרגל, כל אלה יצרו את התנגדות חריפה למשטר היוזמה החופשית המוחלטת. גל זה הכניס לבית הלבן את הנשיא פרנקלין דלאנו רוזבלט,

כשפרצה המלחמה, התגייס מקיארתני, הפך קצין מודיעין של טייסת. בתפקיד זה השתתף בכמה טיסות קרב, נהג בהן כפי שנהג אחר כך בפוליטיקה: הוא ירה ללא אבחנה בכל עץ תמר, שמא מתחבא בו יפאני. חבריו תלו שלט על אהלו: "הגנו על עצי התמר — שלחו את מקיארתני הביתה!"

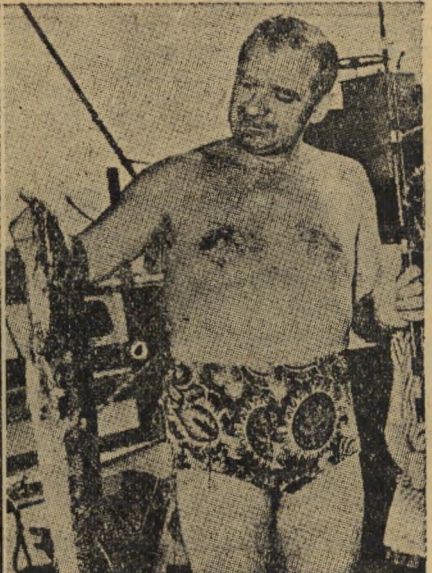
אולם בינתיים שלח ג'ו את תמונותיו הקרובות הביתה, דאג שיראו אותן. כשחזר, היה ברור לכל שהוא צעיר אמיץ והגון. תפקידו כשופט שוב לא הספיק לו. הוא החליט להיכנס לזירה הפוליטית.

אנשים במסכות גומי

ב-1946 הציג את מועמדותו בבחירות לסנאט. כשנשאל כיצד הוא חושב להנחיל מפלה ליריבו, שהיה איש ידוע ומכובד, אמר: "פשוט מאוד. אני אלביש 40 איש במסכות גומי הדומות לפני יריבי. הם ידרכו על רגלי העוברים והשבים ברחוב וישאלו ברובז איך הם מעויים להתנגש עם סנאטור. זה יספיק להרגיז את כל הבוחרים." ג'ו מקיארתני ניצח. בסנאט לא עורר שום תשומת לב.

הוא נתגלה כאדם היודע להתחבב על הבריות. להנהיף לאנשים, נחפו תמיד, מרבה בשתיה אך אינו מעשן לעולם. כיסיו היו תמיד מלאים גיירות שלא יכול למצאם, לער"ם לא ידע היכן המסרק או המטפחת שלו. הארוחה החביבה עליו היתה אחת: סטייק של בשר, שלוש פעמים ביום. הדבר לא הפריע לו להוסיף קבוצה של עתונאיות, לבשל לעיניהן תרנגולת, למען הפרסומת.

חובבתו העיקרית היתה משחק הפוקר.

ג'ו מקיארתני יודע זהבדיט את עצמו. תמונתו כדיוג עזיו או כמקלען של מטוס קרב עזרו לנטוע בלב הקהל את ההרגשה שהוא בחר. משלנו, גבר בהלכה, אמריקאי פשוט שקבל על עצמו את עול המלחמה בקומוניזם. בהתנתו, לפני חודשיים (תמונה משמאל) עמדו נכבדי המדינה בתור. הם חשבו שמעשה נכון ביותר הוא להחשב לידידו של ג'ו.

האיש